

1909

John H. ...

...

Serjeant in Rifle Corps ...

I, 87-182

Yfirferð og lagfæring

vorrar

Íslenzku Útleggingar

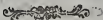
á nokkrum stöðum í spámanna-bókunum

Ita deilid.

Yfirfer 12 Capitula framán af Esajæ
spádómi.

Til Lesarans.

Hó lærðómslista felagid einkanliga halldi til þess, at landar vorir læri rétta brúkun og hagnýtingu nmsra hluta, sem mennum hlýða til atvinnu og upphelldis, þesir þat eigi at þelldr undanskilid ennur góð og gagnlig frædi, vid vikiandi Heims-speki, Sida-lærðómi, eda þeim greinum Gud-vísinnar, sem medal Íslands almúga sialldan idkaz eda utskiraz. Þad er alkunna hversu mieg adrar þjódir, Enskir, Þyðskir, Svítar og Danir eptirstunda rettiliga ad skilia og skira þ. Ritningu, hvar um líðsast vitni bera þær merqu útleggíngar, sem ávalt breittar og þættar útgánga á frá ári; má því eigi neita, þó mannligrí skynsemi og vitsmunum í þessu sem edru esni optliga yfirsiðiz og sari ens sanna á mis, er Bidleitani alltadeinu harla god og nyttsamlig, því þar med sinnaz og uppgetvaz allvida rettar merkíngar þúng-skilinna orða og málsgreina, sem fyrreum voru rángliga útlagðar, eda medellu offiliandi. Eð nefni til dæmis vora Íslandsku útleggíngu, sem at vísu þarf mikillar lagfæringar, og á sumum stóðum virdiz sem myrkt og meiningarlaus þial, hvar undir þad góða Guds ord skiliz, so sem sólgín síar-stóðr.

Alt seinnu let Þórlákr Hóla-biskup Biblí-
una á prent útganga annad sinn, og sueri þá
mörgu til betrunar í Guddr. biskups utleggingu,
bæði hvað orðfærid suertir, og siálfa mein-
ingunna; en sidan hefir hún verid, sem hér-
muligt er at vita, meira ur lagi ein í lag-
færd. Eg hefi þess vegna í trausti gudligs fullt-
ingis tekid mer fyrir hendur at yfirfara Spá-
manna=bækurnar, til samanburðar vid höfud-
tættan, og hvervetna at sinna útleggingunni til
uppreuna málsins, hvar hún finzt at hafa því
berliga fráhorfid. Lesaranum til hægrrar yfir-
skodunar, set eg í þeim tilteknu versum fyrsta
Þórláks biskups og sidan siálfs míns útleggingu,
med stuttum skiringar greinum, hvar þeirra þykir
þursa. Nockrar af lædra manna bestu útskrif-
ingum, bæði fornar og nýar, hefir eg haft vid
hendina mer til studnings, en jafnframt vand-
liga ransakad siálfa Höfud-tættan, og eptir hen-
um med mögulegstu nærgætni profad bæði siálfs
míns og annara meiningar. Af þessu gef eg
nu í liós það fyrsta sýnis-horn, sem eru 12
kapitular framman af Esaja, ætla sidan, lofi
Gud, at fara fram uppteknum hætti, og bæta
vid, svo fremi tíð og tælfæri lesfir; því eg
vona godir menn og vitrir, leggi eigi þá virð-
ingu á þetta fyrirtæki, sem stundum giorir
einsfalt fólk, er það kallar breitt og bríalad
Guds ordi, se svo, at nockr leiti eptir þess rett-
um skilningi.

I. Kap.

5. v. Það hvad ennu er afgangs af dötturinni Zion, þá er það sem húskorn í vîngardi, og sem lítid vakthús í graskers-gardi; svo sem sá stadr, at foreyðdr er. Utl. Zions stadr er einnsaman eptir skilinn, svo sem lítid hús í vîngardi, eða nætur-hrensí í graskers býrgi, svo sem umsetin borg.

Sumra meining er, at þessar harmátolur horfi til þeirra tíma, er Mezin og Pakach Sýrlands og Ísreals Kongar, fóru á hendur Júda Konungi, og eyddu landid; (7 kap. 1 v.) til þess Jerusalems var ein eptir, og jafnaz því vid einstakt hús eða borg, sem horfin er Herbudum og Hernadar mönnum, jafuvel þó Stadrin væri eigi at því finni umsetinn.

13. v. Færid ecki lengr matoffur svo til forgefins; þat reyklefsi er mer andstygð, þær tungl-komu hátidir og þvatt-dagar, á hverium þer komid saman til mædu og ángistar. Utl. Færid mer eigi lengr hræsnis fórnir, eg hefir andstygð á reyklar offrinu, á tungl-komu hátidum og þvatt-dögum, er sefnudrinn safnaz; því mer misþóknaz mig syndsamligt helgiháld.

*) Eptir Tertans hlióðan; eg má ei lida gudleyfi og helgiháld, eða gudleyfi á helgum tímum, sem er sömu meiningar.

17. v. Leitid eptir rettinum, hiálpid þeim nidur-þrykta. Utl. Leitid rettlatisins, *) leiddrettid oráðvandan.

- *) Aldrir útleggia: lagfærid þad sem gengr aflægis; $\Psi\Omega\eta$ og $\Psi\Omega\eta$ á ødrum stad, þyðiz fyrst og fremst, súr, skærpr, en síðan í annarliari meiníngu, spilltr, vesnadr, skemdr; líkingin er dregin af víni, sem súrnadr hefir og látid sig.

II. Kap.

6. v. En þá hefir þitt fólk, þad þús Jacobs fara látid, því þeir frømdu þad meir enn þinir í uppgöngu sólarinnar, og eru daga út veliendúr, líkasem Þhilistæi, og gíora mörq annarlig börn. $\mathcal{N}\eta$ útl. En þu yfirgafst þitt fólk Jacobs þús, því þeir eru fullir spásagnar anda, fremur þeim í austrlandi, fara med tofrar sem Þhilistæar, og þasa sína lysting á börnum heidíngianna.

*) Hebræar sögdu þann vera fullan, sem hafði nokkra anda-gift; og ser í lagi á þessum stad, þá sem fullir voru af Þythons anda, er á latínu síuaz nefndir distenti daemone. Fyrir austan Gyðinga-land buggu (Chaldæar og Schrar, hverir, tveggia al þektir af hiátru og villudomum.

**) Sumir skilia $\mathcal{D}\mathcal{D}\mathcal{D}$ þá sem gíora síonhverfíngar, eða villa síonir fyrir mönnum. Aldrir ætla þeir meiniz á þessum stad, sem spá eptir Stósum og Bedra-brígdum; hver tveggia útleggingin má sínaz líklig, og sambódr upprunna ord síns merkingu.

***) Sæma vid sídu og felagstap heidíngia, sem þá biuggu medal Guds fólkis.

22. v. Eyo víkíð nu frá mannum, sem hefir andan í nesunum, því þer vítíð eigi hversu mikils

mikils hann er metinn. *Nh útl.* *) Bilid frá drambsemum manni, því hvers er hann virdandi.

*) Altid hann einkis, trenslid honum eigi, því hvað stodar yður at hafa slíkan at athvarfi. Þessi mein- ing fellir sig vel við hvað ádr er sagt um mansins ofmetnat. *לֹא יִשְׁמַח בְּכֹחַ הַיָּדָיִם*, sem hefir mót í nösnum, það er, þickis fjálbyrgr, ætlar ser ecki ófært.

III. Kap.

15. v. Hvarsfyrir nidrþrheklid þer mínu fólki, og sundremelied fátækar persónur, segir Drottinn Drottinn Zebaoth: *Nh útl.* Hvað er yður í sinni, at þer þiáid mitt fólk, *) og sturslid þá munadarlausu, segir Herran, Drottinn als heriar.

*) At meria fátækra og munadarlausra áfíónur, sem textin kemyt at ordi, er at svívirða eða hrella þá, og giera þeim skapraunir.

16. v. Og Drottinn segir: Þar fyrir það dætur Zion eru rífilátar, og gánga med upp reigdum hálsi, med forþryddu andkíti, bruna fram og hovera, og hafa kostuliga skó á sinnum fótum. *Nh útl.* Svo sagdi Drottin; fyrir því Zions-dætur stæra sig, og gánga reisugar *) depla augunum, og í framgengunni láta skamt á milli fetanna, berandi hept á sinum fót-leggjum.

*) Þorir bestu útleggjarar, bædi fornir og nyir, skíla þannig textans ord, er meinas annadhvert um dreimbiligt eða lostasamligt tillit. Aðrir út- leggja *עֵינֵיהֶם יִשְׁקָרוּ*, er sága eða smyria ang- un, hvað ei er starlægt Þorl. útl.

**))

***) Þesskonar leggja-höpt tíðfuduz af vðirlætis konum, er þær spátserudu, til at jafna gangin, og gjöra fota-burdin, at þeirra þóttu, þvi snotrari.

18. v. Al þeim tíma skal Drottinn íburt-taka þrhdina á þeirra kostulegum skóm, einnin spennurnar. Ný útl. Al þeim tíma skal Drottinn í burt taka þaug fögru *) leggja höpt **) og fylgiurnar med tungs og sólar myndum.

*) Textans ord D'DDY merkir annarstadar fístra eda höpt, sem setjaz á fætur föngum, hvar af rada má, at þetta qvenna skart hefir áþelt verid fístrum.

**) Tíðfuz ennu sumstadari i auður álfunni, med sama nafni lítid umbreittu.

20. v. Húfurnar, silki-skautin eda kopbremsingarnar, snúurnar, ílmanar hnöttin, eyrna-spengurnar. Ný útl. Har-dreglana, armspengurnar og scautin, ilm-baukana og vöda veriurnar.

*) Eptir orðsins hlióðan vesur, meinaz klutar eda treflar, sem vöfduz um höfubid.

**) D'WTH Amuleta, vörn þesskonar tesraþing, sem forn-menn báru á ser, til varúdar vid óforvarandis skada og slisum, kólluduz fordum vitur, og hindur-vitur, þat er hindrandi tesrar. Þeirra gomlu biarg-runir og líknár-stafir hasa átt skóllt þær vid.

22. v. Þrínngana og hárflettudu bændiu. Ný útl. fingur-gullin og nasa-þrínngana.

*) Svad her nefnaz nasa-þrínngar, eda nasa-níslí, meina menn hángid hasi frá ennuinu nidur á nefid, en þó fínzt ennu á vorum dögum sólt í sudrálfunni, sem til þrhdis hengje ser þrínnga í nasirnar.

IV. Kap.

4. v. Þá man Drottinn afþvo saurindin dótturinar Zion, og þá blóðskuldina í Jerusale-
em burtreka frá henni, fyrir andan, sem dæma
skal, og einn elld uptendra. *Nh útl.* *) Þeg-
ar Drottinn hefir af þvegid saurindi Zions qvenna,
og þerrad blóðid af Jerusaleem, í rettvísunum
og strengum móði.

*) *Meiningin í þessu og fyrirfarandi versum er,*
at Drottinn vili þá byggja kirku og söfnud sinna
trúadra, er hann hefir með strángri reidi og vand-
lætingu af þvegid, það er straffað, Gyðinganna
syndir og móþróa. Her er líóst og auðsætt at
spáðourin víðvikur ríkinu Christi, hver í 2 v.
nefniz spróti eða qvistr Drottins og ávætr jarð-
ar, hvað skiljaz skal um hans gudligt og mann-
ligt edli. Þeir nyuru skrift-lærdu vírdaz mér at
þarflausu vífia frá þessari utleggingu.

V. Kap.

14. v. Þar fyrir hefir helviti sálunni
vitt ísundr slegid, og gininu upplokit án alls máta,
svo at nidursfari bæði þeirra villdar-menn og
alþhdu mugr, bæði þeirra enu ríku og glæd-
veru. *Nh útl.* Sökum þess hefir *) dauðaus
ríki opnad sig, og uppspauid svelginn úr máta;
svo at þángad steppiz þeirra yfirmeun og al-
þyða, og óeirðar lhydr, hver sa sem er gjálífr
medal þeirra.

*) *Hw Sá annar heimurinn, síðbar eða bygdir*
dauðra manna; svo nefniz grófinn, en eingan-
vegin, píslar stadir forðæmdra. Annars er and-
ráðit, at textinn talar her um mífid mann-fall og
eyðileggingu Guðs þvina.

17. v. Þá munu lembin gresia ser í þeirra stad, og þinir útlendu munu næra sig í eydi merkum feitingianna. *Nh* útl. *) Þá munu lembin gresia í þinna haglendi, og þeir aðkomnu innbyggjarar fódraz í friðvsamri aydn.

*) Her segir, at í stad Gydinga, muni Heidingiarnir snúaz til Guds, hvørs vegna þeir kallað , nyr innbyggjendur í friðvsamri anda, það er í Guds kirkju og náðar-ríki, sem þá síð sem í eydi, er þinir voru þaðan útstúfadir. Allir mega síá og sanna, at sú merking orðsins , annars venulig og algeng í Hebreiskunni, eigi vel við þessa spádóms grein. Sérar nefna og uáskýlldu orði þann sem frá heidni snúzt til rettrar trúar og gioriz Guds ríkis borgar-made þó profelytus, aðkominn.) At þarflansu, og með lítlum líkendum skapa ser aðrir á þessum stad nhar meiningar.

18. v. Þei þeim sem saman reira sig með lygiunar bendum rángt at gera, og með bendum vagnanna til at syndga. *Nh* útl. Þei þeim sem með tilstyrk lygiunar esla órettindin, og fremia syndina þverudar samliga.

*) Þhaz áhræra fals-spáinn Gydinga, sem með lygum og hegómligum spám saeru fólkinn frá rettu vegi. Her er nokkud brugðid textans ordtaki, sem trandla fellir sig við vora tungu; at framdraga rángaletid með lúgi-vidium, og syndina með vagn-reipnum, mundi þykja bretiliga til ords tekid.

30. v. Á þeim tíma man þeir dýnia yfir þá sem síð; nær ed landid verdr álitid þá er þar myrkt af sorgum, og líófit skín ecki meir

meir ofan yfir þá. *Uth útl.* A þeim tíma munu þeir gefsa á hendur hanum (Ísraels lydi) sem stávar ólga; *) þá hann lítr til jarðarinnar, ser hann þar einungis myrkur og þreingingu; jafn vel stálft líófit skal formyrkvað **) í hennar hrúni.

*) Jörðin meinað her jarðneff hiálf, og mannligir styrkr, en líófit su frelsan og fulltingi, sem þeir væntu ser af Gudi.

) Það er: í Jerusalems eyðileggingu. Eg veit þeir lærðu þickiáð her eigi finna hebreška orðsins rettan skilning, og láta ser eigi líka þá algengnu útleggingu, sem at minni viti má þó vel standað. **וַיִּפְּצוּ hrún, niðrbrot, er dregit af **וַיִּפְּצוּ** meðal aunars at fella, brióta og eyðileggja. Blindir í birtu gongum, bakid við líófi snyr.

VI. Kap.

9. v. Far þú af stad, og seg þu til fólks þessa: heyrid það, og skilid það ecki, stáid það og formerkid það ecki. *Uth útl.* Far þu og seg þessu fólki; þer munud gjerla heyrta, enn vita það eigi, þer munud gjerla stá, enn skynja það eigi.

10. v. Herdtu hiarta fólks þessa, og lát þeirra eyru þyck-heyrð verða, og forblinda þeirra augu, svo at þeir stái eigi með sinum augum, og heyrri ecki með sinnum eyrum; né skilie það með hiartanu, at þeir súlið og verði heilbrigdir. *Uth útl.* *) Seg þu hiertu fólks þessa skuli sinnulaus verða, ad þess heyrn skuli deysað, og þess siónir trublað, svo það stái eige með
aug-

augunum, ne heyrri med eyrunum; ne skilje med hiartanu, at þeir sækiz, og verði heilbrigdir

*) Allir mega vita, at Gud skipar eigi Spámanninum, at forherða fólkid, heldr at hann segi fyrir þess blindni og forherdingu.

VII. Kap.

11. v. Kref þer eins teikns af Drottni Gudi þínum, hvert sem það er nidri í undir-diupum, eða á hædum uppi. *Uth útl.* Vid þer eins teikns af Drottni Gudi þínum, *) huad þu bide um, má vera mikid eðr litid.

*) Láttu bæn þína, (segir textin) vera háva eða laga, það er; þu mátt tilnefna hvert þu villst smátt eða stórt. Svo ærslag, eptir orðshætti Hebreftunar, se rettílíga utlagt. Adrir skilja svo, at Akas mætti kjoða, hvert teiknid skylldi sjaz á hlunni eða á jordu.

14. v. Fyrir þann skulld man Drottinn sialfr gefa ydr eitt teikn, siá þu ein jungfru er ólett, og man einn son fæda; þann man þun kalla Immanuel.

*) Af fringum siæðunum má ráða, at textian nefnir her eitt nátturligt barn, sem kom til í þær mundir, eða skommu sidar, og kalladiz Immanuel; því Gud segir fyrir enu sa sami sveinn viti at gjöra grein gods og ills, skuli Juda konquill frelsaz af valldi Israels og Syra Konunga. Þetta barn, sem gefa skylldi fólkinnu vísu um teða frelsan, var einuig fyrirmyndan Mesia heiligs lavsnara, í hvers holdgan Mathæus (1 Kap. 22 v.) segir þennan spádóm uppfollaz. Þathe og adrir meina at þessi Immanuel, sem fyrir-

mynd-

myndabi Christum, hafi og verid Mejar son, sem eigi megi þykja undarligt á þeim dögum, er Drottins almætti birtiz í allskonar furðu verkum; en hitt þykir líkara, at ordin hierilagi hlióði uppá Christis flecklausan getuad af helgum Anda, en segiaz jafnframt um náttúrliga getid barn, at þvíleiti móðir þess var þá júngrú, er spámadrin flutti Guds cyrendi.

28. v. (VIII. Kap. 3. v.) Og eg geck til einnar *) spádóms konu, hun var ólett, og fæddi son. *Uh. útl.* Eg geck þá inn til spá-
mans qvinnunnar, og hún var þúngud og fæddi son.

*) Eftir talsþætti alþýdunar, nefnir spámadrin þannia stna eigin hus-freyu, en meiningin er ei at hann hafi átt samfarir med annari qvinnu.

VIII. Kap.

1. v. (VIII. 9.) Verid illir þer lhdur, og rennid þo undan, heyrð þer þat allir sem í fiarlægum löndum erud, herklædid ydr, sñid þó stundan, blúid ydr út, og verid þó á flóttu rekñir. *Uh. útl.* *) Skíalsíð þer þjóðir og fallid í stafi, heyrð þad allir þer sem erud í fiarska, **) blúiz vid, blúiz vid, þer skulud, þer skulud þo sláz med ótta.

*) Meiningin er, at öðrum þjóðum, jafnvel þeini fiarlægustu muni miklaz og fallaz hendur, er þær heyra getid gudligrar vandlættingar, sem svo hardliga heandi göðingnum í þeirri Babylonisku her-leidingu.

**) Sá síðasti partur af versinu snertir siálfa Gyðinga, sem líkast hugdu at veita viðsiá Guds hótnum, og þóttuz eigi uppnæmir.

4. v. (VIII. 12.) Eigi skulu þer segja sáttmáli; þetta fólk kann af engu at segja nema sáttmála, verid eigi óttaslegur, og eigi svo quidasamir. *Uth útl.* Hyggid eigi á frid og sáttmala, med ellum þeim er þetta fólk vill sættaz vid, óttiz eigi hvað þeir óttaz, og ædriz eigi.

*) Her advaraz Guds börn at samsinna ei ødrum Gyðingum, sem mistreystu Gudi, og ottaduz heidringia, villdu þefvegna á móti hans bodi gjöra sátt og samning vid þá.

8. v. Vitt til samans vitnisburdin og indsigla legmalid mínum lærifveinum. *Uth útl.* Bind þu fastliga saman vitnisburdin, og indsigla legmalid handa mínum lærifveinum.

*) Heilog ritning er at sonnu ellum mannum gefin til lærdoms og leidarvisunar, en hennar not hafa alleina Guds lærifveingar, þad eru þeir trúdu, semidlá Guds orða heyrn og lesningu; hinum ødrum er ritningin myrk og hulid, eða sem læst og infiglad bók.

11. v. Já eptir legmalinu og vitnisburdinum, en ef þeir segja eigi þad sama, þá munu þeir eigi morgun-líósid hafa. *Uth útl.* Eptir Guds legmáli og vitnisburdi *) (sculu þer prófa þeirra ord og kenningar), viki þeir fra því, þá vitid, at þeim er eigi líóst upprunnid.

*) Vid þetta eða annad vidlíks efnis leigi her at undir skilias, er andrádid af textans fringunstæðum.

**) Þad er, at þeir gáangi í myrkum, og se eigi af Gudi uplóstir. Svo bryn og bein þessn útleggung er, þesir þó bæde Daths Doederling og fleiri

flæiri farid hennar á wis, og hver eptir sinum hug-botta þvíngad textans ord **III** til annara þmíslegra meininga.

16. v. Því þar man vel ennur mæða vera sem þeim gætur mein, heldr enn su sem á þeim fyrri tímum var, þá þat gekk til höglega í landinu Zebulon og landinu Nephthali, og þar eptir var enn þhngra vid veginn síásarins, þekumegin Jordanar, í þeirri heidnu Galilæa. **Uþ** útl. En myrkríd skal eigi koma yfir það landid sem nu þólist þrengingu; fyrurum var Zebulons og Nephthalims land audvirdilegt, en hereptir skal það vegsamlegt geraz; það er, síásarsídan þínu megin jordanar, Galilea heitíngianna.

*) Her segir, at Gyðinganna blindni og vantru í Christi tilkomu, einkanlega þeirra í Jerusalem, skuli ei jafnt yfirganga allt landid, því þær landsálfur á spámannsins dögum, sem heidingar hefdu undirbrotid, og med óterligri síð-blendni saurgad, þær mundu fyrir Christum hefjaz og upplósaz, þegar hann med sinum læriveinum hafði þar vid, og predikadi Evangelium.

IX. Kap.

3. v. Því at þú hefir sundrbrotid okid þeira byrda, og vændinn þeirra herda, og stafinn þess sem þú framdreis, líkafem í tíð Madian.

4. v. Því allt stríd med styríeld og blóðugum ræslum mun brent, og med elldi forendt verða.

Uþ útl. *) Því þú hefir brotíð í smátt okid sem þan bar, og vændin á þans herdum, og

þáunn

stafinn þess sem rak áeptir þannum, svo sem á dögum Madianita. 4. v. **) Þá huerr batt sinn skó með flöti og flaustri, og setin languduz í blóði; og það skal vera til brennis og eldsnennis.

*) Þetta hefir þá þydingu, at Gud vilie fyrir Christum endurleysa allt mannfön, og frelsa heidnar þjódir af syndarinnar og Satans þjónnu (Joh. VIII. kap. 32 v.)

**) Vid ofarir Madianita (Dom. 6. VII. k. 20 v.) lifiz brádr ósigr og hneysa Guds-ríkis óvina, herra Ók og svipur skulu brennaz, það er su andlega þrælkan eða Satans veldi með heidni og villudómi muni afmázt og eydileggjaz.

7. v. Drottinn hefir eitt ord útsent í Jacob, og það er niðrfallid í Israel. *Nh útl.*

*) Drottinn hefir birt sit ord fyrir Jacob, og urfskurdrinn er fellde yfir Israel.

*) Bædi forri og sidari partr versins hljóðar um þær hótanir og ognar-ord; sem Drottinn taladi til Israelitanna, sökum þess sambands þeir höfdu þá gíort, með þeim Eyrlandsku; áinóti Júda kynqvil.

X. Kap.

22. v. Þó þitt fólk Israel se líka sem slávar sandr, þá skulu þeir þó um vendir vera sem afgangs eru af því enu sama, þegar fordiersunin er stillt, þá man yfirslótanligt rett-læti koma. 23. v. Þvi Drottinn Drottinn Zebaoth skal eina fordiersun gánga láta, en stilla þá ena semu þó í landinu *Nh útl.* Þvi þó þitt

Þitt fólk Ísrael væri sem vaís=sandr, skulu
adeins nockrir af því verda afsáangs, sem giora
yfirbót, því þat er ályktud endilegging, sem yfir
geysi med retri. 23. v. Því þat er ályktud
endilegging, herrann Drottinn alls=heriar manz
leida hana yfir allt laudid.

*) Bisk einnia at þoqum þes nya testamentis, þá
sár einir af Godingum sacerz, en allr þorri lhd=
fins forsmádi Guds veg og vilia, hvers vegna þeir
feldu á sig þessa spádóms stranga uppfyllingu.

XI. Kap.

3. v. Hans ilmr man vera í ótta drott=
ins, hann man ecki dæma eptir því, sem hans
augu síá, og ecki straffa eptir því sem hanns
eyru heyra. Uth útl. Hann man offra sínu
ilm=offri í ótta Drottins, **) og eigi dæma eptir
því sem hans augu síá, ne tlypta eptir því sem
hans eyru heyra.

*) Christe aftól Gydinganna offringar, og utvortis
þionustu=giærd, en í þes stad band at þíona Gudi,
og ákalla hann í anda og sannleika.

**) Dæmir eigi sem hann ser og heyrir at verollu=
inn dæmir, ne fer at mannana þóttu og aliti.

